

her ligger for, tilløb jeg mig at omtale ved Iste Behandling; angaaende selve Honoraret var jeg saa fri at henstille til nærmere Overveelse, om man vilde bevilge det eller et mindre, men jeg imødegik de Motiver, hvorpaa dette Forlangende fra den høitærede Minister var støttet. De deelte sig i to Dele; for det Første Henhynet til, at man var bleven saa hurtig særbdig, hvad jeg hverken kunde eller endnu kan anerkjende som Noget, der kunde tale til Fordeel for Commissionens Arbejde; for det Andet, at der var sparet saa Meget. Dette Sidste er af en meget tvivlsom Natur som Motivering for et saadant Forlangende. Jeg havde ikke ønsket at tage videre Deel i denne Discussion, hvis den var gaaet lettere af idag, end Tilfældet har været, idet det er et Spørgsmaal, som de Fleste af os godt kunne overse og derefter afgive deres Stemme for eller imod, men efter som Sagen er bleven forhandlet og, jeg maa sige, navnlig tagen paa af den høitærede Finantsminister, har jeg ikke kunnet nægte mig Berettigelsen til at forsvare, hvorfor jeg er i Mindretallet. Mindretallet har begrundet sin Indstilling ved en Henviisning til, at man i Rigsrådet var gaaet ud fra, at der ikke skulde bevilges Honorar. Jeg vil indbrømme den høitærede Finantsminister, at dette kun i Forbigaaende er omtalt i det ene Thing, og at Mindretallet meget godt kunde og maatte ogsaa burde have motiveret sin Indstilling paa en anden Maade, hvis man ikke havde fundet, at dette var den lemfældigste ligeoverfor den høitærede Minister; men den høitærede Minister tager dog feil, naar han siger, at denne Omtale navnlig gjalbt Honorarer til de communale Medlemmer af Commissionen, det er ganske vist sandt, at Taler ogsaa gjalbt disse, men det blev ubtalt af det Medlem, som den høitærede Minister sigter til, at hvad Regjeringscommissairerne angik, skulde de naturlighviis have deres Udlæg vederlagte, hvorimod „det var en Selvfølge, at der ikke, under hvilket som helst Navn nævnes kan, kunde blive Spørgsmaal om noget Honorar“; og den daværende Finantsminister sagde, at dette Spørgsmaal ikke havde været reist, man havde ikke givet Honorar forrige Gang, og Spørgsmaalet var heller ikke reist nu, men at det Spørgsmaal,

om Commissairerne skulde have Honorar, jo ingenlunde udelukkede, at de kunde faae deres Udlæg dækkede. Jeg tror nu nok, at det ogsaa var Stemningen i det andet Thing og Tanken blandt Medlemmerne der, at saaledes skulde det forholde sig, men det lægger jeg for mit Vedkommende ikke synderlig Vægt paa. Jeg vil indbrømme den høitærede Minister en Deel. Jeg vil indbrømme ham, at en saadan Commission umulig kunde have været Alle tilpas, ja, jeg vil endog saa sige, at en saadan Commission umulig burde have været Alle tilpas, thi jeg er fuldstændig overbevist om — og det er ogsaa indbrømmet af ethvert Medlem, der har talt om denne Sag —, at der for Commissionen er fremkommet mangehaande Krav, som fortjente den strengeste Medfart. Jeg vil fremdeles sige, at der for Commissionens Maade at udføre sit Hverv paa er en Undskyldning deri, at de Regnskaber, som den havde faaet leverede, fra Begyndelsen af vare slet affattede og fra Ministeriet — den Anke angaaer ikke den høitærede Finantsminister — meget „foreløbig“ reviderede. Jeg kjender fra den Tid, vi behandlede denne Sag her, mangfoldige af disse Regnskaber, som havde en Henviisning til en Undersøgelse paa selve Stedet, medens det hele Revisionsarbejde kun gjalbt foreløbig, og naar dette sammenholdes med, hvad der ogsaa blev anført af den ærede sidste Taler, at man har kunnet gjøre et saa stort Arbejde særbdigt paa saa kort en Tid, kan man allerede deraf temmelig sikkert slutte, at der ikke er foregaaet den skarpe Undersøgelse, som Forholdene paa-bøde. Nu har den høitærede Finantsminister for sin Betragtning fremført Vidnesbyrd fra Medlemmerne af Erstatningscommissionen for Skanderborg Amt, og det er jo Navne, som Ingen skal kimsse af; saavidt deres Erfaring rækker, vil jeg tage den høitærede Ministers Vidnesbyrd for godt, men han maa ogsaa erindre een Ting, og det er, at Skanderborg Amt i Henhold til den Maade, hvorpaa det leverede flere af sine Barer, var i Overensstemmelse med den Skikkelse, Loven fik, blevet noget heldigere stillet end navnlig de Syd for Skanderborg Amt liggende Egne, thi, hvis den høitærede Minister erindrer Forhandlingerne saa